

LAST GOODBYE

AFSCHEID is stom. Extreem stom. Dus plengt ILONKA een TRAAN, en wij met haar. Een laatste groet en een finaal ADIEU. Until we MEET again.

tekst ILONKA LEENHEER

Niks huilt zo dramatisch als in het vliegtuig of op de achterbank van een taxi. Ik heb misschien wel te veel films gezien, want daarin huilen mensen vaker dan in het echte leven in vliegtuigen en taxi's, en ook mooier, want ik word zelf altijd helemaal vlekkelig en opgezet. Maar als je dan toch de waterwerken niet kunt stopzetten, geef je er dan maar helemaal aan over, dacht ik, en vroeg een extra piepklein flesje rode wijn aan de stewardess en zette mijn grote zwarte zonnebril erbij op. Gelukkig zat er niemand naast me, anders had ik me daar, heel *Blue Jasmine* (niet gezien? Ga alsnog, want de beste Woody Allen-film in jaren), ook nog op geworpen.

Ik kwam uit Londen, waar ik een knappe acteur die ook nog slim was geïnterviewd had, en 24 uur in Londen is altijd een goed excuus voor een bezoek aan, wat zullen we zeggen, Topshop of zo. Maar deze keer had ik geen zin om te shoppen (shock horror), en besloot ik naar het Victoria and Albert Museum te gaan, naar de expositie *Club to Catwalk: London Fashion in the 1980s*. Wat een feestje! Ik werd overmand door nostalgie en jeugdsentiment: dit was de tijd dat mijn *passion for fashion* wakker geschud werd, dat mode méér was. Het was politiek geladen (het waren ten slotte crisisjaren), maar het was ook onversneden plezier, iets wat je vandaag weleens in de mode mist. Het was de tijd dat ik mijn eerste ELLE ooit kocht, de Britse, met Yasmin Parvaneh op de cover, die al snel Yasmin Le Bon zou heten, want ze trouwde met Simon Le Bon van Duran Duran (nog meer jeugdsentiment). Het was de tijd dat ik verder durfde te gaan dromen dan het gereformeerde Barendrecht waar ik vandaan kom: ik wilde voor de Britse ELLE gaan schrijven, ooit, later als ik groot was.

Die dag kwam sneller dan gedacht, al was het niet de Britse, maar de Nederlandse ELLE waarvoor ik ging werken. Toen het eerste nummer van de Nederlandse ELLE in de schappen lag, ben ik op 6 september 1989 het pand aan het Koningsplein in Amsterdam binnen gelopen om mijn diensten aan te bieden. Gelukkig hebben ze me er niet meteen uitgezet.

De meeste dromen zijn bedrog (nooit, maar dan echt nooit gedacht dat ik Marco Borsato nog eens zou citeren), maar in dit geval niet. De afgelopen jaren *I was living the dream*. En nog steeds kan ik met een kinderlijk enthousiasme terugkomen van een interview (waarop chef B. en hoofdredacteur C. meestal onder hun bureau duiken, want dat betekent dat ik ga smeken om meer pagina's, ik schrijf nu eenmaal graag novellen), of van een nacht in een vijfsterren-

hotel (ik ben echt zo niet blasé), en ik roep altijd tegen wie het maar wil horen dat ik de leukste en liefste collega's van de wereld heb.

Maar de droom houdt nu op; *The Thing That Wouldn't Move* gaat weg. Ja, doe nog maar zo'n piepklein flesje rode wijn! Vandaar de *Blue Jasmine*-achtige *nervous breakdown* in het vliegtuig. Ik bedoel, ik ben gewoon Blue Jasmine, al draag ik geen Chanel-jasje maar eentje van Iro, heb ik geen Birkin maar een tas van Rika, slik ik geen xanax maar klonopin – voor de rest is de gelijkenis meer dan treffend. Toen ik de film een paar maanden geleden zag, samen met collega S., zagen we het als één groot bewijs voor de theorie waarmee we al jaren onze shopverslaving verantwoorden. Oké, je ligt dan wel in de goot, maar een Chanel is voor eeuwig, en misschien wel de opmaat voor een comeback (voilà: hét excuus om eindelijk die lang gedroomde Chanel-tas te kopen). Oké, je hebt dan wel geen baan meer, maar wel een rek (of twee) vol kleren waar je nog jaren mee voort kunt. Diepteinvesteringen! Maar ondanks dat ik al jaren de economie draaiende hou (geld moet rollen is het enige wat ik van de economielessen op de middelbare school heb onthouden), ben ik nu dan toch slachtoffer van de crisis geworden. O ironie!

Vanaf deze plek zeg ik de redactie van ELLE, na er meer dan mijn halve leven te hebben doorgebracht, gedag. En ook jou, lieve lezer (ik dacht, na al die jaren kunnen we elkaar eindelijk weleens tutoyeren). Bedankt voor alle leuke mail en tweets en andere commentaren, en we komen elkaar vast nog weleens tegen: in een winkel ('Ben jij niet van die column in ELLE? Zeg, ben je toen eigenlijk met die jongen in Miami mee naar huis gegaan?'), bij de apotheek ('Gaat het weer goed met je oog?'), op feesten en partijen ('Hoe zat dat nu precies met jou en George?'). En in tijdschriften, kranten, op websites, Twitter en Facebook. Ilonka *has left the building*. ←

DE
DROOM
HOUDT NU
OP: THE
THING THAT
WOULDN'T
MOVE GAAT
WEG